

stemmelse, og jeg tror ikke, at der kan indvendes Noget derimod. Jeg tror dog, at selv det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, ikke vil gaa saa vidt at sige, at en Forbrugsforening, der holder aaben Butik og sælger til Alle og Enhver med Avance, skulde kunne gjøre det i Kjøbstæderne uden at betale for Næringsbevis. Saaledes som Bestemmelsen nu er i § 2, indeholder den tillige indirekte en Forkrift om, at den Forbrugsforening, der indskrænker sig til at fordele mellem sine Medlemmer de Varer, den indkøber, ikke kan være pligtig at tage noget Næringsbevis, eller betragtes som Handlende; men det følger ligefrem af det almindelige Begreb „Handel“, hvad der jo ogsaa opstilles i Systemerne, at det kun er Handel, naar man indkøber i den Hensigt at sælge til Alle og Enhver med Avance. En Forbrugsforening, der indskrænker sig til at indkøbe Varer for at fordele dem imellem sine Medlemmer, driver ikke Handel, og man er uberettiget til at paalægge den en Afgift til Næringsbevis; det er altsaa en Forbedring i Loven, at § 2 har faaet den Stikkelse, hvori den nu foreligger. I Øvrigt skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der ganske vist kommer Uoverensstemmelse mellem denne Bestemmelse i § 2 og Loven af 2den Juli 1870 om nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel. I dennes § 4 hedder det: „Forbrugsforeninger i Kjøbstæderne og paa Landet, der forlyne deres Medlemmer med Brændevin, ere pligtige at løse Næringsbevis og svare Afgift efter de Regler, der ere gjældende for Brændevinshandel paa det Sted, hvor Foreningen har sit Hjemsted“. Herved fortaas aabenbart kun Næringsbevis for Brændevinshandel; det Princip, der er gjort gjældende i denne Lov af 1870, er dette, at selv om en saadan Forening indskrænker sig til at fordele Brændevin imellem sine Medlemmer, skal der dog løses Næringsbevis. Her er derimod et andet Princip gjort gjældende, men at det er bedre end det, der er fremkommet i Loven af 1870, kan neppe betvivles. Jeg maa give det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds Ret i, at der ingen Grund er til at fjælnes imellem de Forbrugsforeninger, som allerede nu bestaa, og dem, som fremtidig maatte danne sig, forsaavidt de drive Næring; ere de gaaede fri for at løse Næringsbevis, saa er det en Forsømmelse, som ikke bør opretholdes; men det bør ikke indirekte sanktioneres ved en Bestemmelse i nærværende Lov. — Der er i Landsstinget i § 6 indkommet en Bestemmelse, hvorefter de, der ville lade Varer forhandle ved offentlig Auktion, skulle have Borgerskab eller Næringsbevis og have drevet Næring i Kjøbstaden mindst 1 Aar. Det kan være tvivlsomt, om dette er principrigtigt; man kan vistnok sige, at Den, der har Lov til at forhandle Varer paa sædvanlig Maade, ogsaa maa have Ret til at forauktionere disse Varer. Smildertid tror jeg, at det kan forsvares med den Betragtning, at det Misbrug,

som man vil søge at hæmme, virkelig ikke vil kunne forebygges, naar man blot indskrænker sig til at fordele, at Bedkommende skal have Borgerskab. Det er nemlig en meget almindelig Trafik, at navnlig københavnske Handlende tage Borgerskab i et Aar i en Kjøbstad, og have aaben Butik der og holde Auktion, eller overhovedet i Løbet af et Par Maaneder sælge Varer og Konfurrere med Kjøbstadens Borgere; naar de saa ere færdige med denne Handel i dette Aar, aflevere de Borgerskabet til Borgmesteren, og næste Aar tage de atter Borgerskab uden at betale nogen Afgift, og drive saa ugenert samme Trafik paany. Herved opnaa de Fordele uden at betale den Skat og Lyng, som de øvrige Borgere maa betale. — Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) i § 3ies Bestemmelse om, at „den saakaldte Hjøvhandelen herefter ikke maa finde Sted med andre Varer end dem, som høre til Landets Produkter eller Husflidsprodukter“ faaer et Indgreb i den personlige Frihed, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke forbydes en Mand paa Landet at købe Varer af den, der kommer og vil salbyde dem; men hvad der forbydes, er, at fremmede Kjøbmænd reise omkring paa Landet og salbyde deres Varer. Hvis dette er et Indgreb i den personlige Frihed, saa er om trent hver eneste Paragraf i Loven af 1857 et Indgreb i den personlige Frihed; det er en Bestemmelse, som er tagen for at ordne Næringsforholdene paa Landet; disse skulle ikke være mere indskrænkede end Næringsforholdene i Kjøbstæderne. — Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds havde en Del imod det andet Stykke i § 9, og han mente navnlig, at man maatte have sat for strenge Betingelser for at opnaa Borgerskab som Værtskusholder, Konditor osv. Han fandt navnlig, at det var meget haardt, at en Mand, der i sin unge Alder havde gjort sig skyldig i Løsgængeri eller Betleri, aldrig siden kunde blive Konditor — han nævnebe specielt dette. Det er en given Ting, at disse Næringsveie — navnlig den som Værtskusholder — have faaet en saadan Tilstrømning, indeholde saa mange Fristelser, og i og for sig udøve en saa demoraliserende Virkning paa dem, der beskæftige sig dermed, at der er al god Grund til at gjøre Udgangen dertil indskrænket ved en saa mild Ting som den at udelukke straffede Personer derfra. Dette kan ganske vist, naar man tager et enkelt Tilfælde, siges at være haardt, men det er ikke den Næringsvei alene, som der her er Tale om, hvorfra saadanne Føle ere udelukkede; de ere udelukkede ogsaa fra mange andre Ting. En saadan straffet Person kan saaledes ikke blive Assessor i den kongelige Lands-Over- samt Hof- og Stadsret, eller blive Præst eller Sagsfører. Der er altsaa ikke Tale om Indgreb i Mennekerettigheder! Spørgsmaalet er blot, om der ikke med Hensyn til disse særlige Næringsveie er Grund til at opstille særlige Præ-